

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1186/2015
24.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Божидара Вујичића, чланова већа, у поступку по захтеву предлагача Удружења осигуравача Србије – Г.ф. из Б., чији је пуномоћник С.М.Ж., адвокат из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Р4 и 18/2015 од 18.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Новом Саду Р4 и 18/2015 од 18.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Р4 и 18/2015 од 18.06.2015. године, одбијен је као неоснован захтев предлагача којим је тражено да се усвоји његов предлог и утврди да му је повређено право на суђење у разумном року пред нижестепеним судом у предмету И 2799/11 и да се наложи Основном суду у Новом Саду да у року који буде одредио суд спроведе поступак извршења, те да се обавезе Република Србија да предлагачу накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара на име састава иницијалног акта од стране пуномоћника – адвоката.

Против наведене одлуке предлагач је изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао првостепену одлуку у смислу одредбе члана 386. став 1. и 3. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и утврдио да жалба предлагача није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374. став 2. Закона о

парничном поступку, на које Врховни касациони суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности.

Предлагач је 19.05.2015. године поднео Вишем суду у Новом Саду захтев због повреде права на суђење у разумном року на основу одредбе члана 8а и 8б Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова. Навео је да је 13.10.2009. године поднео тужбу ради регреса Првом општинском суду у Београду а да је 01.07.2010. године донета пресуда у том поступку којом је усвојен тужбени захтев. Дана 02.08.2011. године предлагач је поднео предлог за доношење решења о извршењу на основу правноснажне и извршне пресуде, који предлог је усвојен решењем И 2799/11 од 08.08.2011. године.

Поступајући по захтеву предлагача, Виши суд у Новом Саду је разматрајући списе И 2799/11 оценио да наводи предлагача да извршни поступак неразумно дуго траје нису основани.

Анализирајући дужину трајања поступка, правилно је првостепени суд оценио да нису испуњени услови за заштиту права на суђење у разумном року. Ово из разлога што је у конкретном извршном поступку суд поступао благовремено и ажурно у односу на сваки предлог који је истакао извршни поверилац те да није било периода неактивности суда. Првостепени суд је увидом у списе утврдио да је извршни дужник у сталном радном односу и да на своје име нема уписане некретнине, нити поседује возило регистровано на његово име. Према извештају МЗ С., где се извршни дужник и даље налази у радном односу, овај послодавац поступа по решењу о извршењу и закључку суда те редовно обуставља извршном дужнику 2/3 зараде, што је једини начин на који извршење може да се спроведе.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд правично у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Према члану 8б Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова на поступак за заштиту права на суђење у разумном року сходно се примењују одредбе које регулишу ванпарнични поступак, док Закон о ванпарничном поступку одредбом члана 30. став 2. упућује на сходну примену Закона о парничном поступку, који у члану 10. прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року, да се поступак спроведе без одуговлачења, у складу са претходно одређеним временским оквирима за предузимање парничних радњи и са што мање трошкова.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у

разумном року, поступање суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца.

Оцењујући критеријум сложености поступка, виши суд је правилно утврдио да се у конкретном случају не ради о сложеном предмету, да извршни поверилац није својим понашањем узроковао дужину трајања поступка, нити постоје нарочити пропусти у раду суда који би допринели дужини трајања поступка, при чему се не ради о предмету из категорије приоритетних према Европским стандардима. Међутим, пропусти суда на које се предлагач позива у жалби нису узроковали дужину трајања поступка извршења већ поступак траје због инсолвентности дужника, за коју не постоји одговорност суда.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе жалбе предлагача, али како се њима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, то их није посебно образлагао. Правилно првостепени суд није досудио трошкове првостепеног поступка с обзиром на постигнути успех у поступку, а све сагласно члану 153. Закона о парничном поступку у вези члана 28. Закона о ванпарничном поступку.

Из наведених разлога је одлучено као у ставу првом изреке на основу одредбе 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку. Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 396. став 2. Закона о парничном поступку одлучио да детаљно не образлаже одлуку, с обзиром да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном одлуком, као и примену материјалног права.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке, а имајући у виду да предлагач није успео са својом жалбом, то му и не припадају трошкови поступка по жалби, због чега је Врховни касациони суд овај захтев одбио као неоснован.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић**